

militær Side, ville De lægge Mærke til, at der ikke er udtalt et eneste Ord, som kan siges at indeholde Noget, der ligner Standsinteresser. Alt det, som her er blevet forlangt, indeholder ikke nogen Fordel for den Enkelte eller for den enkelte Klasse; men det er til Fordel, til Styrkelse for Forsvaret i det Hele taget, og dersom man vil se rigtig efter, vil man finde, at det i Stedet for at bringe Behagelighed for den Enkelte, for Befalingspersonalet, kun bringer det forøget Arbejde og forøget Ansvar. Der er under den Debat, som har været ført, og paa hvis Enkeltheder jeg vel skal vogte mig for at komme ind, fra forskjellige Sider reist en Opfordring til at fremkomme med en Forsvarsplan. Der er sagt — og det have vi hørt saa jevnlig — at man, saalænge vi ikke fra Regjeringens og fra de Herrer's Side have en Forsvarsplan liggende, ikke kan indblade sig med dem paa en alvorlig Forhandling om Forsvarsvæsenets Ordning og særlig om, hvad vi her forhandle, nemlig en Hærorrdning. Naar det erede Medlem, til hvem jeg før sigtede, spurgte os: Kunne de Herrer sikke os, at vi, naar vi bevilge alle disse mange Penge, kunne forsvare vort Land, svarer jeg Nei og atter Nei; et saadant Løfte kan Ingen give. Det kan man ikke gjøre i de største Stater, og man kan uendelig mindre gjøre det i et saa lille Landomraade og i et saa lidet talrigt Folk som det danske. Deri har det erede Medlem Ret; men derfor nytter det heller ikke at tale om en Plan, af hvilken alle vore Maner til Forsvaret forsvirigt skulde være afhængige. Det erede Medlem sagde fuldkommen rigtig, at det, hvorpaa det kommer an, er, at vor Hær, naar Kampens Time kommer, og den møder paa Balpladsen, er jevnbyrdig med Venner og Fjender. Jeg har tidligere udtalt i denne Sal, og jeg skal atter udtale det i Aften, at det er dette Maal, vi skulle stille for vor Hærorrdning. For mig kommer det uendelig meget mindre an paa, om vor Hær er noget større eller mindre, end paa, at vor Hær, naar Kampens Time kommer, kan være istand til at møde paa Balpladsen som jevnbyrdig Modstander mod vor Fjende. Naar man derfor taler til mig om, hvad man kalder Folkevæbning, men som jeg oprigtig talt endnu ikke rigtig har forstaaet, hvad man mener med, maa jeg udtale: Dersom man ved Folkevæbning forstaaer en Samling af tilfældig bevæbnede Folk med Jøvere, som savne den krigsmæssige Uddannelse, og som de Paagjældende maasse selv vælge ved Flertalsafstemning, saa siger jeg: Himlen bevare os for en saadan Folkevæbning. Et større Slagteri end det, som en saadan Folkevæbning vilde frembyde, skal man have ondt ved endog at kunne tænke sig. De Herrer, som have talt om Folkevæbning, have som Exempel henvist os til Amerika; men have de da luffet Dinene for, hvilke umaadelige Offre af Mennekter og Guld denne Folkevæbning har kostet? Have de luffet Dinene for, at det først blev Nord-

staterne muligt at feire, da de havde forladt deres Folkevæbning og skabt en Hær? Nu at ville komme til os og forlange, at vi efter de Erfaringer, vi have gjort, og efter hvad vi have set rundt omkring, skulde begrunde vort Forsvarsvæsen paa en Folkevæbning, er Noget af det Forunderligste jeg kan tænke mig. Alt dette ligger dog i Grundens slet ikke for i dette Dieblif. Det, som nu ligger for, er en Revision af den Hærlø, som jeg ikke var med til at give i 1867, som jeg bekæmpede til det Yderste, indtil den var given, men som jeg siden den Tid har underkastet mig. Det er en Revision af denne Hærlø, som nu ligger for, og naar man her har ytret en vis Forbauselse over, at uan vilde fastholde, at Meningen med at fremkalde denne Revision var, at man derved skulde benytte de Erfaringer, som vare gjorte i Mellemtiden, maa jeg rigtignok sige, at jeg ikke forstaaer, hvad man da ellers skulde have havt til Hensigt dermed. Dersom man troede, at Løven i og for sig var god, skulde man have udfødt Revisionen ad calendas græcas. Sagen er netop, at man selv i 1867 søgte, at det, man vebtog, ikke kunde være noget Endeligt, og man satte en Revisionsfrist paa fem Aar for at berolige sig lige over for det umaadelige Spring, man gjorde fra den tidligere Ordning til noget Nyt, paa intet andet Sted i Verden prøvet. Nu da vi paa tredie Aar forhandle Revisionen, vil man ikke foretage den, men forlanger et nyt Grundlag for vort Forsvar. Var der da intet Grundlag i 1867? Jo, siger det erede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Bosjen), vore Der og Sunde vare vore naturlige Fæstninger, og han drifter sig til at sige, at man bagved dem vil kunne operere med en svagt organiseret Hær. Det er Noget af det Forunderligste at høre, thi naar vi intet andet Værn have end vore Der og Sunde som naturlige Fæstningsværker, trænge vi netop til en overordentlig stærkt organiseret Hær. Vor Arme vilde netop da i allerhøjeste Grad trænge til Bevægelighed og til saa stor Kampdygtighed, som man kun kunde give den, thi den kunde intet Dieblif vide, hvor den skulde møde Fjenden; den maatte altid være parat til at gjøre Front imod ham, hvorfomhelst det skulde være, og det vilde i Sandhed kun lidet nytte at møde en Fjende, som gjorde Landgang, støttet af mægtige Panserfibe, med en saakaldet Folkehær. Nei, det, hvorpaa det kommer an, er, at vi, idet vi gaa til Revisionen af vor Hærlø, benytte de Erfaringer, som ere indvundne i de svundne Aar, og jeg skal idag sige til de erede Herrer, som fremhæve denne Folkeieendommelighed, ligesom jeg sagde forleden Dag, at det aldeles ikke kan nytte Noget, at de derved ville affe fra de Erfaringer, som ere gjorte baade udenfor og hos os selv. Vi have fra 1867 og indtil Dato gjort Erfaringer, som for os Militære i mange Henseender have været smertelige. Vi have gjort den Erfaring, at det Befalingsper-